

Verden, at de ikke ved et enigt Samarbejde vil kunne øve Indvirkning ogsaa paa Forholdene andre Steder. Jeg vil derfor kunne strække mig vidt for at naa saa ensartede Regler som muligt i den nordiske Sølovgivning. Men man kan paa den anden Side ikke komme bort fra, at det nuværende Tidspunkt ikke er særlig gunstigt til at lægge nye betydelige Byrder over paa Søfarten. Den Kommission, paa Grundlag af hvis Forarbejder det foreliggende Lovforslag er udarbejdet, paa-begyndte sit Arbejde paa en Tid, da Skibsfarten levede under en Højkonjunktur, i Skibsfartens allermest gyldne Tider og paa et Tidspunkt, da man fra mange Sider mente, at selv de største Byrder kunde lægges over paa dette Erhverv. Det forekommer mig, at de Anskuelse, der den Gang maaske var ret almindelige, i ikke ringe Grad har givet sig Udslag i det opnaaede Resultat. Men Forholdene er jo nu saa forandrede, at man vel nok kan sige, at kun de Redere, Selskaber eller Enkeltpersoner, der har været i Stand til at henlægge store Reserver, under de nuværende Forhold er i Stand til nogenlunde at klare sig, medens de Skiibe, der bygges til de Priser, der for Øjeblikket gælder, og skal sejle under de nuværende Fragtforhold, ikke har stor Chance for at kunne sejle til Fordel for dem, der ejer dem. Og naar Forholdene er saaledes under den gældende Lovgivning, hvorledes skal det saa blive, naar man ved at gennemføre denne Lov betydeligt forøger de Byrder, der nu hviler paa Skibsfartserhvervet?

For øvrigt forekommer det mig, at Forslaget indeholder adskillige Bestemmelser, der giver Mandskabet en Ret, hvis Værdi maaske er højst tvivlsom, medens de Byrder, man lægger paa Rederne, er ganske uomtvistelige. Men disse Enkeltheder vil der jo blive Lejlighed til at komme nærmere ind paa ved en Udvalgsbehandling, ligesom jeg vil sætte stor Pris paa, om man ved en saadan kunde faa Lejlighed til at gøre sig bekendt med de Ændringer, der er foregaaet under Lovforslagenes Behandling i den svenske og den norske Rigsdag. Det forekommer mig ogsaa, at man i noget for høj Grad har svækket de Rømningsbestemmelser, der findes i den nugældende Sølov, ligesom jeg mener, at man maaske i noget højere Grad kunde have imødekommet Maskinmestrenes Ønsker — noget, man fra konservativ Side i Folketinget har arbejdet paa — uden at svække den Myndighed, som Skibsføreren naturligvis maa have, og jeg er med Hen-

syn til dette Spørgsmaal ganske enig i de Udtalelser, der er faldet fra det ærede Medlem, som talte for Partiet Venstre. Gennem § 42 kan man uden særlige Lovbestemmelser paalægge Søfarten nye Byrder, der maatte fremgaa som Resultat af Traktatforhandlinger. Jeg mener, at saadanne nye Byrder ikke bør kunne lægges paa dette Erhverv, uden at det sker gennem særlige Lovgivningsbestemmelser. Det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, ønskede særlige Lovbestemmelser, der fastsatte Arbejdstiden for Søfolkene. Saadanne Bestemmelser om Arbejdstiden mener vi fra vor Side ikke er et Lovgivningsspørgsmaal, vi mener, det er et Spørgsmaal, der maa afgøres mellem Arbejdere og Arbejdsgivere indenfor Søfartserhvervet. Der har fra alle Sider været Tilslutning til, at de Bestemmelser, der vedrører Mandskabets Forhold, tages ud af Søloven og samles i en særlig Lov. Dette Ønske har været almindeligt indenfor Kommissionerne, det har været delt af de tre Landes Regeringer, og for dette Ønske maa man jo bøje sig. Men jeg er ikke fuldt overbevist om, at man ikke lige saa godt eller maaske endog bedre kunde have løst Spørgsmaalet ved som nu at lade disse Bestemmelser udgøre et særligt Af-snit af Søloven, saa meget mere, som enkelte Bestemmelser, der vedrører Mandskabet, stadig vil være at finde i Søloven.

Jeg skal for øvrigt ikke yderligere fordybe mig i Forslagets Enkeltheder, bl. a. fordi den Tid, der i disse Dage er til det høje Tings Raadighed, i Forhold til det Arbejdsstof, vi skal behandle, ikke tillader en saadan særlig Fordybelse, og dernæst, fordi det ogsaa er vanskeligt at fordybe sig i det, eftersom det af det andet høje Ting ændrede Forslag først i Dag, tror jeg, har være tilgængeligt, ligesom man ikke har haft nogen eller i hvert Fald kun ganske ringe Tid til at sætte sig ind i det stenografiske Referat af Folketingets Forhandlinger ved anden og tredie Behandling. Men for øvrigt mener jeg ogsaa, at Forslagets Enkeltheder egner sig bedst til en grundig Udvalgsbehandling, og jeg er ganske uenig med det ærede Medlem, der lige nu talte, naar han mente, at en saadan grundig Behandling ikke var nødvendig fra dette Tings Side efter den grundige Behandling, Folketinget havde givet Forslaget. Jeg mener — saaledes som vort Syn er paa dette Tings Stilling —, at ogsaa vi har en Pligt til at give Forslag af afgørende Betydning en grundig Behandling; vi har vort Ansvar for, hvor-